

Desen de V. CRIVĂȚ

URZICED

ANUL XV • NR. 16 • 20 AUGUST 1963 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

RPR

Biblioteca Centrală
Primărie
Hunedoara-Deva

23

AUGUST

TARA NOASTRA
CA O FLOARE!

CONCRET DE 23 AUGUST

de
**CONSTANTIN
OTTESCU**

Da, s-a cules tot rodul în hambare
Și visul s-a cules și se culege
Concret, devine visul bună stare
Și bunăstarea oamenilor, lege!

Concret am ridicat în slăvi furnale,
Turnăm în fontă zarje-ntregi de stee,
Concret, în perspectivă, magistrale
Aleargă între țapte și-ntre schele;

Concret metalul curge-n șip fierbinte...

Pe culmea unde ai ajuns acum
Vezi azi și tot seninul dinainte
Și toate câte ai clădit în drum...

Vacanță încă... Vara blondă care
S-a prelungit din luna lui cuptor
În august cu fertila ei dogoare,
Se-ntinde abundantă în decor...

Același cartier ca-n primăvară...
Doar florile-n grădini îmi par schimbate
Și-un prun ce-ntinde peste gard afară
O mină doldora de nestemate.

În fund e școala, mai cuminte parcă,
Ce-asteaptă cu ținuta văruiță
Școlarii mei vioiși să se-ntoarcă
Și-mi pare caraghios de liniștită.

Copiii-s în vacanță... numai noi,
Noi profesorii, singuri o să fim;
În largul populației șuvoi
Aproape că nici n-o să ne zărim.

Ehe! să ne vedeți de „Unu Mai”
Cum defilăm alături de copii,
Noi cam pestriți în marele alai,
Ei în bluzoane albe colilii.

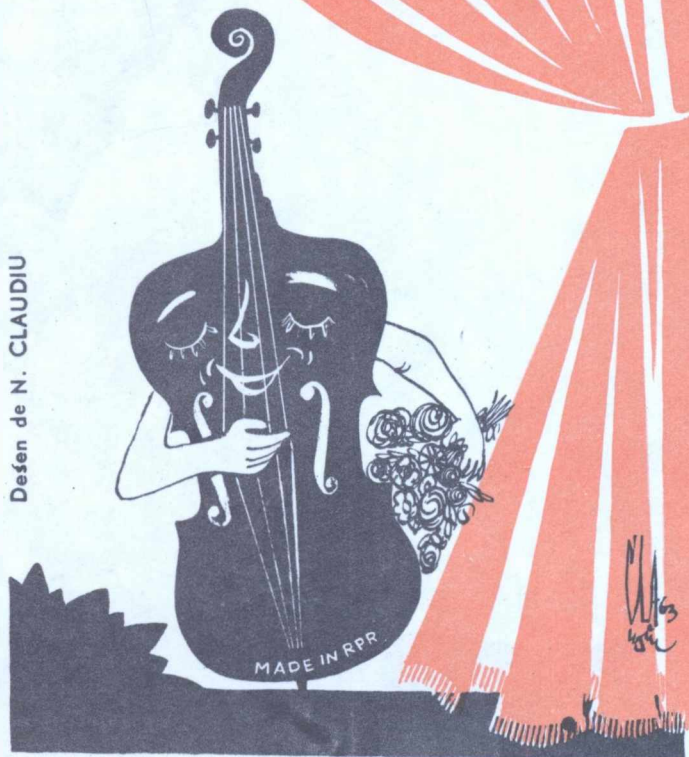
Așa vorbeam în fapt de dimineață;
„Deh! Astăzi, doar profesorii vom fi!”
Dar cind ajung de-odată văd în față
Flori roșii și bluzoane colilii...

În fund e școala... mai frumoasă parcă
Și ride cu obrazul ei curat.
Nu! Nimeni nu le-a spus să se întoarcă,
Nu le-a spus nimeni... ei s-au adunat!

Instrumente muzicale (violi,
chitare, contrabasuri) fabricate
în R.P.R. sînt din ce în ce mai
solicitate în străinătate

CHEMAT ȘI RECHEMAT LA RAMPĂ
PE SCENELE LUMII

Desen de N. CLAUDIU

PORTRETE RIMATE

DIN SUCESE
CONTURATE

de V. D. POPA

Filatoarea Victoria Rădulescu
de la Filatura și Tesătoria
„Dacia” din București are zil-
nic depășire de plan la ring.

Citind știrea asta, singuri
Își vor spune cititorii
Că doresc acolo-n ringuri
Numai astfel de... Victorii.

Doctorul Dumitru Diaconescu
de la Spitalul nr. 9 din Capitală
consultă cu multă grijă pa-
cienții.

A scăpat el lume multă
Zitnic de temperatură,
Deși doctoru-și consultă
Pacienții cu... căldură.

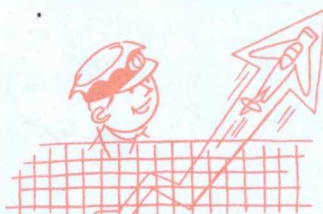
Brigada de zugrăvi condusă de
Radu Neagu de la ICOR Galați,
— Șantierul II, Țiglina,
este în fruntea celor evidențiate
pentru lucrări de calitate.

Rîvna lor — eu socotesc —
N-are rost s-o zugrăvesc
Pentru că în mod concret.
Și-o pun singuri... pe tapet.

Tractoristul Virgil Untescu, de
la S.M.T. Putineiu, raionul
Alexandria, dă toată atenția
lucrărilor de pe ogoare.

Cînd e gata-n colectivă
Recoltarea-n largul luncii,
Sacii rinduiți în stivă
Lui îi sînt graful... muncii.

Minerul Ion M. Popa, de la
Exploatarea minieră Teliuc, re-
giunea Hunedoara, conduce una
din cele mai bune brigăzi de
investiții.

Săgeata mare ce indică
Pe graficu-i de muncă sporul
Acolo-n mină se ridică
Mult mai rapid ca... ascensorul.

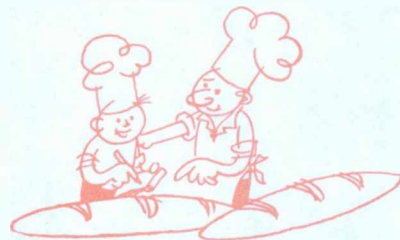

Profesorul de agricultură Teo-
dor Abrudan, de la Școala de
opt ani din Oșand, regiunea
Crișana, a obținut succese în
acțiunile organizate cu elevii
în grădina de legume a școlii.

La școala din Oșand, —
se poate spune —
Prin grija harnicului pedagog
Agricultura a dat roade bune
Și în grădină și în.... catalog.

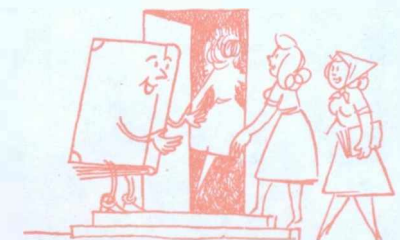
Cocătorul Ion Doagă, de la
Întreprinderea de panificație
„Constantin David” din Bucu-
rești, ajută pe tinerii munci-
tori să-și însușească meseria.

Nu-i slăbești cu învățatul
Dintr-o pricină firească:
Paralel cu aluatul
Vrei și tinerii... să crească.

Biblioteca voluntară Gher-
ghina Oprea care activează pe
lingă Comitetul orășenesc al
femeilor din Constanța, a atras
aproape 7 000 de cititoare, în
cadrul bibliotecilor de casă.

Din ziua cînd muncește cu bravură
Bibliotecile-s ne-năpătoare
Căci la volume de literatură
Aduse și-un volum... de cititoare.

NOTA 10 LA CHIMIE

— RAIDUL NOSTRU LA COMBINATUL CHIMIC BORZEȘTI —

de SADI RUDEANU

Am ales drept subiect pentru reportaj Combinatul chimic Borzești, în primul rând pentru că acest combinat este o realizare impresionantă a industriei noastre, și în al doilea rând pentru că și eu și el, adică și eu și combinatul, folosim pentru produsele noastre aceeași materie primă: sarea. Unii amici însă mi-au spus: „Frate dragă, ar trebui ca în articolele tale să fii uneori ceva mai caustic!”

În sfârșit, o să fiu. Ce poate fi mai caustic decât un reportaj în care subiectul este soda caustică?

LA COMBINAT

Ca să-ți dai seama ce s-a realizat la Borzești, trebuie să vii să vezi. Pentru că tot ce s-a scris pînă acum despre acest combinat nu poate reda în toată amploarea ei această victorie a industriei noastre. Unde este ziaristul care să te poată face să vezi această perlă a tehnicii moderne? Unde este ziaristul care să-ți poată descrie entuziasmul și priciperea celor ce muncesc în acest combinat? Unde este ziaristul care să-ți poată reda în slove biruințele oamenilor de aici și dragostea lor pentru munca pe care o fac? Unde este acest ziarist?

Am scos repede oglinda din buzunar, m-am uitat în ea și am exclamat: „Uite-l!”

După aceea am început să mă umflu din ce în ce mai tare, a venit repede doctorul și a pus pe loc diagnosticul: „criză de modestie!”

SARAMURA

Asta stă la bază: saramura, adică apă și sare de bucătărie. Printr-o conductă care pleacă de la salina Tg. Ocna, saramura ajunge la combinat și se oprește la secția „Electroliză”, unde este luată în primire. Aici, prin electroliză, se obține clor gazos, hidrogen și soluție de hidroxid de sodiu. Și din toate acestea se obțin pe urmă, în diversele secții ale combinatului, tot felul de produse pe care le solicită agricultura, industria chimică, industria grea, industria bunurilor de larg consum și multe alte sectoare de activitate. Și produce combinatul clor, și sodă caustică, și acid clorhidric și clor lichid, și oxigen, și insecticide, și hidrogen și mereu alte produse și inginerii cercetează și muncitorii înovează, și totul pornește de la sarea asta de bucătărie, de la munții ăștia, pe care omul îi transformă în atâtea și în atâtea produse folositoare, de la sarea asta care în atâtea sectoare e utilizabilă și numai în sectorul meu nu. Grozav ar fi să am și eu o conductă cu un capăt la salina Tg. Ocna și cu alt capăt la mine pe birou, să am în sertar o secție electroliză, să intru saramura la electroliză în sertar și să iasă de-acolo dancuri! Grozav ar fi, dar nu e.

MOARTEA DĂUNĂTORILOR

Pînă aici le-a fost! Nenorocirea dăunătorilor din agricultură a fost secția H.C.H. Hexacloranul acesta, insecticidul de calitate superioară produs de Combinatul chimic Borzești, le-a dat la cap și i-a secerat fără milă. Le-a mâncat zilele, ca să nu mai mănince ei lanurile. Și zilnic pornesc din combinat spre rîndurile rărite ale dăunătorilor salve de insecticide Hexacloran, Detexan, fungicidul „Granodin” și îi distruge și îi stirpește și crește spicul de grâu frumos și greu și porumbul înalt și bogat și pe masa noastră strălucește pîinea rumenă și gustoasă și în miezul ei moale și gustos e cuprinsă și munca celor de la Borzești care apără pîinea de mișeii ogoarelor. Pe ei, fraților! Moarte dăunătorilor! Să trăiască „Detexanul!”

SECȚIA PILOȚI

Cînd mi-a spus însoțitorul meu: „Haidem și la secția piloți!”, m-am gândit la aviație. Dar am tăcut. Și bine am făcut.

Secția „piloți” este o secție intermediară între laborator și instalația industrială. Aici se construiesc pentru produsele noi, instalații în miniatură și se stabilesc datele care servesc apoi la proiectarea industrială. Așadar e o secție foarte importantă secția „piloți”. Și aici m-am lămurit eu că așa cum nu tot ce zboară se mănincă, tot așa nu tot ce e pilot zboară.

OAMENII

Dar cel mai valoros element care intră în compoziția combinatului sînt oamenii. Oamenii combinatului care învață muncind și muncesc învățînd. Este o școală uriașă acest combinat. Iat-o pe Popa Roza, maistru de fabricație la secția „Electroliză”. Se mîndrește cu planul lor care este îndeplinit 100%. În această secție vezi înșirate la rînd cam o sută de celule de electroliză. La început, la zece celule era necesar un operator. Dar oamenii au învățat. Și acum, la toate cele peste o sută de celule lucrează numai doi operatori. Iată-i și pe lăcătușii Ghiondea Florea și Lungu Profir, electricianul Bana Gheorghe, care au adus un aport deosebit la montarea unui nou sector. Iată-i pe Vișu Costică, Filip Ioan, Ioan Gheorghe, care s-au evidențiat ajutînd la punerea în funcțiune a acestui sector, iată-l pe inginerul Manea Gheorghe, care împreună cu colectivul său a perfecționat procesul tehnologic al clorurei de metilen, ridicînd calitatea ei la nivel mondial, iată pe ingenera Oniga Alexandra, care, împreună cu colectivul ei de ingineri, a obținut clorura de var termo-stabilă, adică stabilă la temperaturi ridicate, iată-le pe candidatele de partid Cojocaru Silvia, Chelaru Livia și Eftinoiu Jenița de la laboratorul central, care s-au calificat aici și au devenit bune laborante, iată rezultatul pe care l-au dat cursurile de calificare din combinat făcute cu inginerii, cu tehnicienii și cu muncitorii, iată rezultatele conferințelor tehnice și educative, iată rezultatele activității brigăzilor artistice din secții, iată de ce acest combinat chimic în compoziția căruia au intrat preocuparea pentru aplicarea tehnicii înaintate, pentru înalta calificare a oamenilor și pentru specializare, a devenit un combinat al succeselor, un combinat care, zi de zi, smulge noi secrete chimiei și le transformă în produse pe scară industrială, făcînd să se ducă faima Borzeștilor în lumea largă. Iar ecoul acestei faime se întoarce la combinat sub formă de cereri de produse, sosite din diverse țări pentru care marca fabricii „Combinatul chimic Borzești” a devenit o marcă de primă mînă.

Și cînd te gîndești că acești munți de sare au stat și în urmă cu 30 de ani la îndemîna celor care țineau în mînă destinele țării! Dar celor de atunci nu le păsa de dăunătorii din agricultură. Pe atunci ei erau dăunătorii. Și în agricultură, și în industria aproape inexistentă și în toată viața țării...

A venit însă 23 August și, o dată cu el, au venit oamenii. Și oamenii au izgonit dăunătorii din viața țării și acum distrug și dăunătorii din agricultură.

Și ce dulce e acum pîinea cînd știi că tractorul care brăzdează ogoarele e romînesc, cînd proprietarul ogoarelor nu e conu X sau conu Y, ci G. A. C. „Drumul belșugului” și cînd știi că pînă și insecticidul care apără spicul e de la Borzești.

CVINTETUL CUBAN

Nu e cvintet muzical. Nu. I-am văzut aici pe cei cinci tineri cubanezi: Roberto Ruffino, Raul Pineda, Gerardo Alvarez, Ady Margareta și Gabriel Figueredo. Roberto și Raul au venit din Cuba la Borzești să se specializeze în insecticide, iar ceilalți trei urmează școala de maiștri la Onești. Toți fac practică la Borzești și sînt foarte mulțumiți de roadele pe care le-a dat pînă acum învățătura lor la combinat. În afară de faptul că au apărut și alte roade: un cubanez mititel, acum în vîrstă de cîteva luni, copilul lui Gerardo Alvarez și Ady Margareta.

ÎN CONCLUZIE

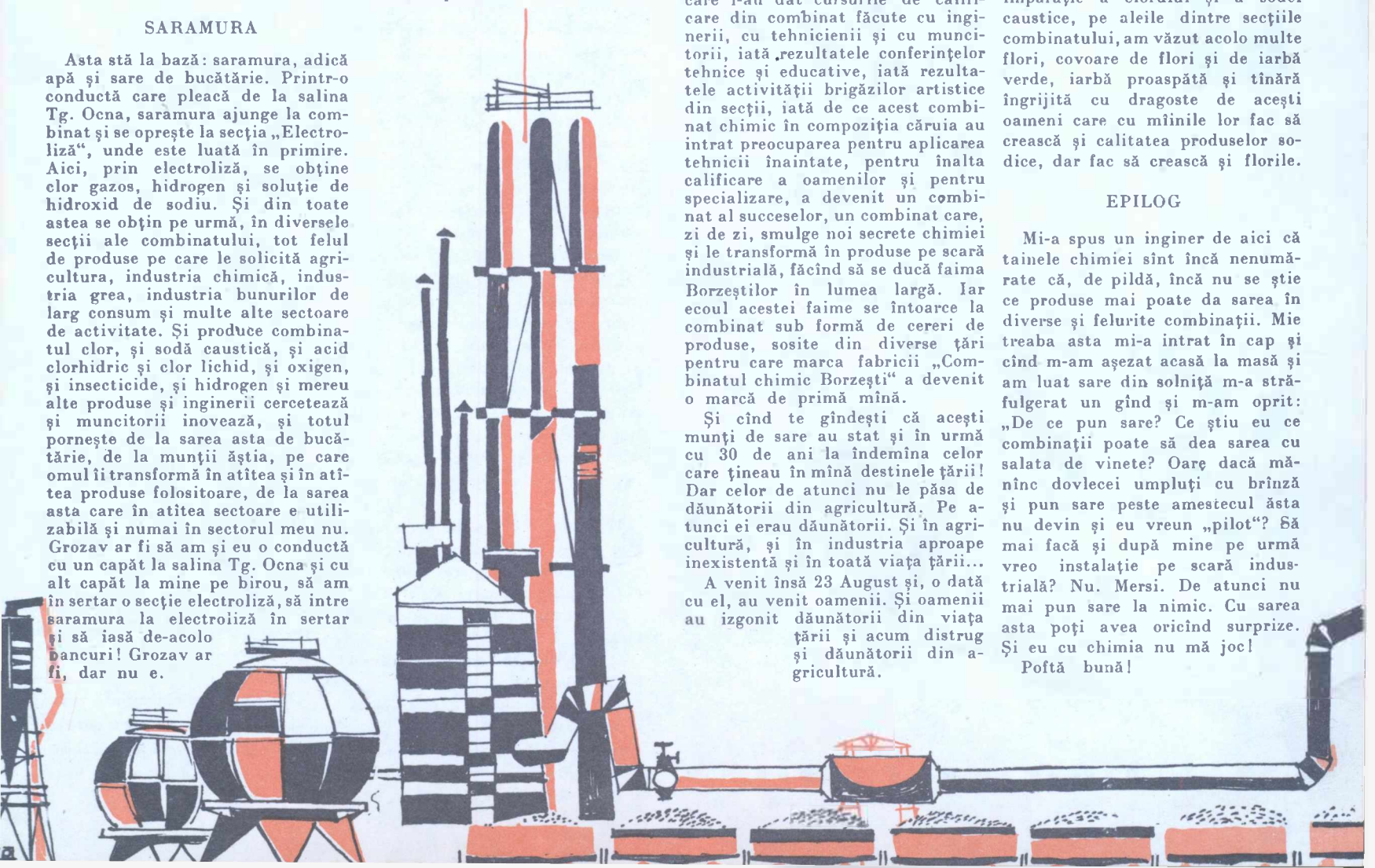
Muncitorii de la Borzești cer o bază sportivă modernă demnă de nivelul combinatului în care lucrează. Demnă de eleganta cantină cu coloane, în care iau masa. Demnă de condițiile de muncă pe care le au în acest combinat.

Și am mai văzut acolo, în această împărăție a clorului și a sodei caustice, pe aleile dintre secțiile combinatului, am văzut acolo multe flori, covoare de flori și de iarbă verde, iarbă proaspătă și tinăra îngrijită cu dragoste de acești oameni care cu mîinile lor fac să crească și calitatea produselor so-dice, dar fac să crească și florile.

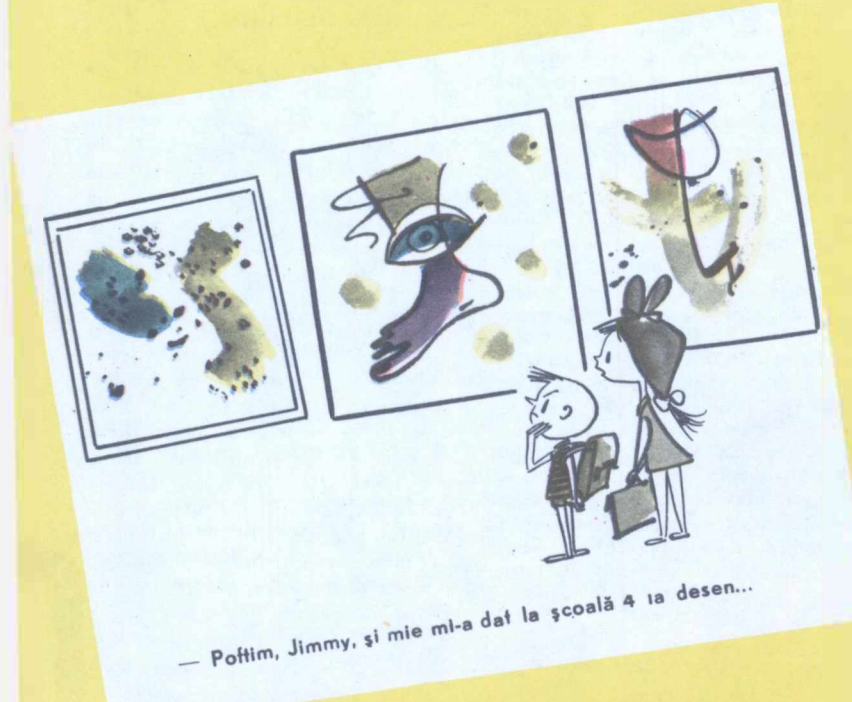
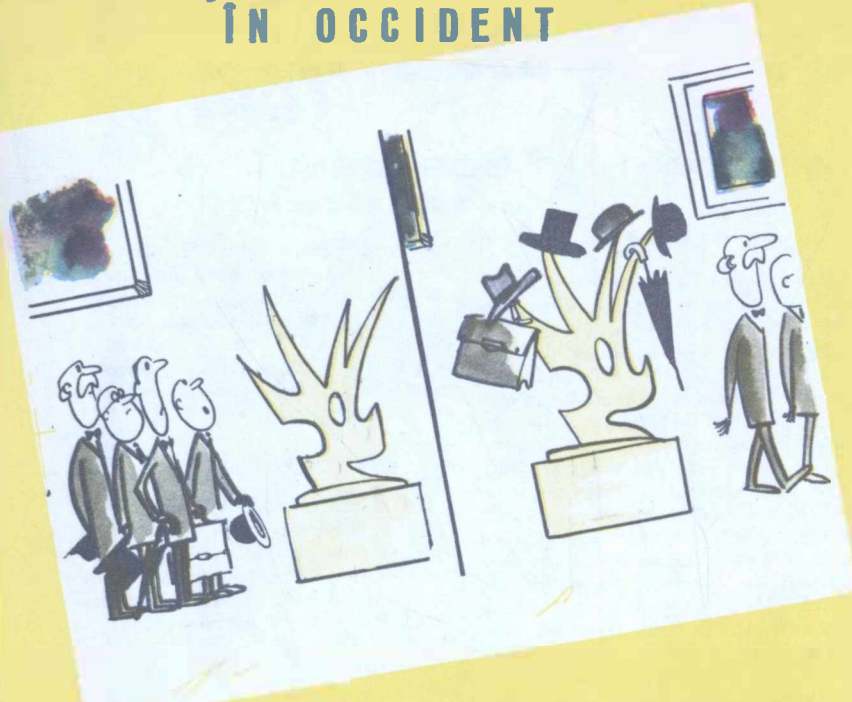
EPILOG

Mi-a spus un inginer de aici că tainele chimiei sînt încă nenumărate că, de pildă, încă nu se știe ce produse mai poate da sarea în diverse și felurite combinații. Mie treaba asta mi-a intrat în cap și cînd m-am așezat acasă la masă și am luat sare din solniță m-a străfulgerat un gînd și m-am oprit: „De ce pun sare? Ce știu eu ce combinații poate să dea sarea cu salata de vinete? Oare dacă mîncînc dovlecei umpluți cu brînză și pun sare peste amestecul ăsta nu devin și eu vreun „pilot”? Să mai facă și după mine pe urmă vreo instalație pe scară industrială? Nu. Mersi. De atunci nu mai pun sare la nimic. Cu sarea asta poți avea oricînd surprize. Și eu cu chimia nu mă joc!

Poftă bună!

EXPOZIȚIE SUPRAREALISTĂ ÎN OCCIDENT

— Pottim, Jimmy, și mie mi-a dat la școală 4 la desen...

Desene de NELL COBAR

NICOLAE MINEI

Cura de slăbire

Era o vreme când frumusețea omului în general și a femeii în particular nu se concepea decât sub o anumită formă: a formelor pline (vezi Rubens). Astăzi însă moda, medicii și moda medicilor au stabilit alte criterii estetice, conform cărora frumusețea este invers proporțională cu numărul de kilograme. Cântarul concurează acum oglinda, așa încît, într-o versiune modernă, lui i s-ar adresa mama vitregă a Albei ca Zăpada: „Cîntar-cîntăraș, martor nepărtaș, e pe lume vreo cochetă să mă-ntreacă în siluetă?”

„Făcînd socoteala centimetrilor cu care trec peste un metru și a kilogramelor de care dispun, Irina a hotărît că trebuie să țin cură de slăbire. Mi-a stabilit un regim foarte generos, spunea ea. Am dreptul să mînc orice, afară de pîine, supe, macaroane, unt, zahăr, marmeladă, prăjituri, smîntînă, frișcă, ouă, brînză, cașcaval etc., etc., etc. În general, e suficient ca ceva să fie gustos, pentru a-mi fi interzis. Primăvara aceasta am consumat cîteva zeci de chintale de salată verde (fără untdelemn) și de morcovi (fierți în apă). Această dietă de Rilă Iepurilă m-a făcut să pierd simultan 150 de grame și tot cheful de viață. Fără îndoială, cunosc dictonul „Mîncăm ca să trăim, nu trăim ca să mîncăm”. Da, dar dacă nu mîncăm, nu trăim.

De fapt, dacă aș fi întrebat cu ce mă hrănesc, aș răspunde: „Cu cît mai puține calorii”. De dozajul lor depinde dacă Irina acceptă sau respinge un aliment pentru mine. În aristocrația calorigenă, castravetele, de pildă, este conte (8 calorii pe suta de grame). N-am nimic împotriva unui astfel de conte, dacă e murat și servit ca garnitură la o friptură de porc cu cartofi prăjiți. Dar:

- 1) porcul e carne grasă (interzisă);
- 2) friptura se prepară în ulei sau untură (ambele interzise);
- 3) cartofii au mult amidon (interzis);
- 4) prăjitul lor necesită untdelemn (interzis).

Deci castravetele din acompaniator discret, a devenit pe masa mea solist absolut, sub formă crudă. În așa măsură încît la ora aceasta nu mai răspund de mine dacă sînt

pus în prezența unui reprezentant al neamului cucurbitaceelor.

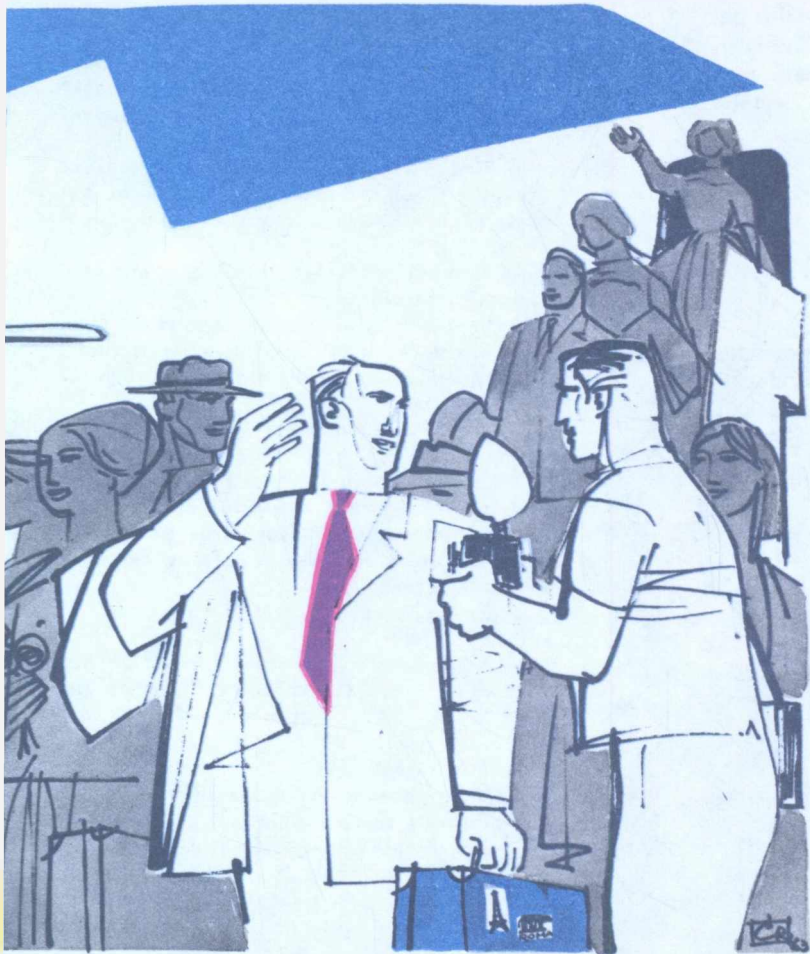
Din rîndul nobleței calorigene, cunosc intim și pe contele iaurt și pe marchiza varză. Primul, care e foarte simpatic cînd îl așterni pe niște sărmăluțe în foi de viță, se dovedește acru și rece imediat ce rămîne singur. Cea de a doua are un punct comun cu oțelul: e bună numai călîtă. Dar ajunsă în acest stadiu, varza cere și rață, în timp ce oțelul nu are nici o pretenție la această pasăre. N-am întrebat-o pe Irina în ce condiții m-ar lăsa să consum metal. Știu însă că varza nu mi-o dă decât crudă.

Contra cafelei (marea mea pasiune), Irina nu are nici o obiecțiune. Cu o singură condiție: să o beau neîndulcită. Poate că aș suporta-o mai ușor așa, dacă aș fi suferit vreodată de paludism. Cafeaua fără zahăr nu este decât cu puțin mai amară decât chinina. Din nefericire pentru mine, n-am avut niciodată de-a face cu frigidurile de baltă.

Toate ar mai merge cum ar mai merge, dacă nu ar exista atîtea ispite. Adam a sucombat primului șarpe ieșit în cale, la simpla ofertă a unui măr (32 de calorii la suta de grame). Eu cum să rezist zecilor de sorturi de biscuiți, ciocolată, gem, dulceață, compot, indiene, cataifuri ș.a., care mă trag în păcat la tot pasul? Lucrurile se petrec cam așa: două-trei săptămîni rod varză, lipăi iaurt și mă amărăsc cu cafea fără zahăr. Bilanț: slăbesc cu jumătate de kilogram. La un moment dat simt că pentru a continua așa trebuie să-mi îmbogățesc lenjeria cu o cămașă de forță. Atunci intru într-o cofetărie și provoc senzație consumînd zece prăjituri și patru înghețate dintr-o singură răsuflare. Bilanț general: mă îngrăș cu jumătate de kilogram.

Am încercat și soluția cealaltă: să cheltuiesc mai multe calorii decât îngurgitez. Dar după două ore de canotaj pe Herăstrău sînt obosit ca un cîine și flămînd ca un lup. Din această combinație zoologică, rezultatul e că cresc în greutate.

După matură chibzuință și îndelungi suferințe, iată și concluzia mea finală: singurul mijloc ca să nu mă mai îngrăș e să renunț la cura de slăbire.

— Încă ne mai răsună în urechi...
 — Uruițul motoarelor...
 — ... Nu — ropotele de aplauze cu care a
 fost răsplătită arta poporului nostru.

Desen de V. CRIVĂȚ

15 AUGUST
 ZIUA PRESEI ROMINE

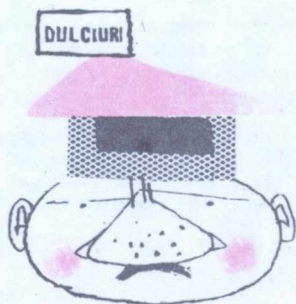
SUCU-SUCU ȘI STĂTESCU

de TUDOR MUȘĂTESCU

În țara Făgărașului, pe tărîmul Autobazei Transporturi Auto, a fost odată un oarecare împărat, pre numele său Stătescu-Balica Cezar. Va să zică și Cezar și împărat că — vorba aia — mai bine să „pristosească” decît să fie lipsă. Și nu numai atît. Pe lingă Cezar, Stătescu-împărat mai era și șef de coloană la suspomenita autobază. Și, în această a treia a sa calitate, luminăția-sa avea obiceiul să spună — ori de cîte ori se întâlnea cu sfinicii, la un potiraș de tesco, de coniecel sau de Văleni de Munte:

— E știut, cinstiții sfinicii (că nu le spunea așa decît după ce vedea că s-au cinstit bine) că autobaza e temelia fundamentului și, deci, unde nu este autobază, temelia rămîne fără fundament. Or, autobază avem, temelia sînt eu, ne mai trebuie numai o leacă de fundament pentru ca trebșoarele împărăției noastre să meargă ca pe roate. Că roate avem berechet, ba chiar și de rezervă la autocamioanele și autobasculantele coloanei noastre. Și cum rostul roatelor pe lume este ca să se învirtească, nu vād de ce nu ne-am învriti și noi pe lingă ele, noi care le conducem și domnim asupra lor? E clar? E clar! E just? Just!

Și cinstiții sfinicii, convinși de argumentele împărătești, dădură sfoară în țară și — într-o bună zi se prezentară trei neguțatori de prin partea locului, grăindu-i cam așa:

— Nea-mpărate Cezărică! Noi, tustrei, sîntem niște băieți de zahăr, drept care sîntem proprietarii unui chioșc de dulciuri. Avem de toate. Marfă, materiale pentru instalație, tot. Ne mai lipsește numai ce ai măria-ta! Adică autobasculanta nr. 51754 Bv., care trebuie să ducă niște bolovani pentru secția Drumuri exact la Simbăta de Jos, unde trebuie să ducem și noi chioșcul, că mîne e duminică. Păi, spune și dumneata? În loc de bolovani de riu, de ce să nu trimitem noi populației dropsuri și acadele? În loc de borne, de ce să nu trimitem biscuiți și ciucalată amăruie și, în loc de pietre de moară, de ce să nu le ducem Eugenii și înghețată pe băț? De suc, ce să mai vorbim? Apa nu iese din pietre decît în proverbe. Pe cîtă vreme din sticlele noastre răcoritoarele gilgîie la o simplă smucitură de tirbușon.

Stătescu-împărat s-a scărpinat în cap (din lipsă de barbă) apoi în barbă (din lipsă de cap) și a răspuns cîntărind bine gramajul vorbelor:

— Toate bune și frumoase, dragii mei. Ați uitat însă că mai e vorba și de datorie.

— Dar ce? — răspuseră în cor cei trei neguțatori. Dumneata crezi că noi lucrăm pe datorie?... Cheși, măria ta!... Marinarii pe covertă. Noi, cînd vorbim de cal, știm să stăm și la țesălat!

— Atunci ați pus șaua pe mine, băieți! Facă-se voia voastră.

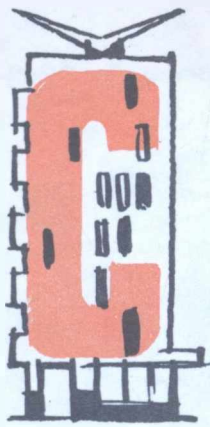
Imediat, chioșcul pentru dulciuri și materialele de instalare au luat loc în fund, în autobasculantă, iar în față s-a instalat însuși Balica-împărat cu cei trei băieți de zahăr, bineînțele, fără nici un fel de forme legale de transport. Ba, prevăzător ca un barometru, măria-sa Stătescu a îndepărtat și pe șoferul titular al mașinii — Oprea Vințilă — dîndu-i o sarcină urgentă de îndeplinit, pe jos (respectiv să caute încărcători pentru piatră).

Și, autobasculanta și-a luat zborul cu aripile celor 60 de cai năzdrăvani ai motorului, deschise în plin.

Ca în basme, ce mai încoace și încolo! Numai că la primul post de control, năzdrăvanii au fost apucați de căpestre și mașina oprită. Cu Stătescu-împărat la volan, cu chioșcul de dulciuri în spate și cu cei trei băieți de zahăr în față!

Și, în aceeași zi (că dacă are omul ghinion, are chiar împărat să fie ca Cezărică al nostru) a mai fost prins și unul din sfinicii și subalternii săi, șoferul Cocan Ion de la aceeași autobază, care transporta, clandestin, cu autocamionul nr. 2923 Bv, 28 de pasageri de la Simbăta de Sus la Simbăta de Jos, deși sarcina lui era să transporte muncitori la cariera Drăguș. — „Am buclarișit-o rău, fraților!” a zis amărit ca ghințura Stătescu-împărat. Aștia de la postul de control ne-au purtat simbetetele.

Și pe cea de Sus și pe cea de Jos.

a să adoarmă mai ușor, unii beau înainte de culcare ceai de tei, alții au nevoie de somnifere, iar o altă categorie are nevoie de întineric... Eu, ca să adorm, n-am nevoie de nimic. Ba, să nu mint, am totuși nevoie de ceva. De liniște. Familia îmi cunoaște această slăbiciune și, în timpul orelor de

somn, în jurul meu se așterne o liniște care se poate asemăna doar cu liniștea care a domnit pînă la apariția Evei.

În casă, așadar, condițiile sînt asigurate. Să aruncăm o privire afară. Noapte. Orologiul din apropiere bate tainic de 12 ori. Înseamnă că e 11 și jumătate. Degeaba mai bate. Nimeni nu-l aude. Toți dorm. Toți, cu excepția celor cîțiva iteștiști veniți să repare sirmele pe care lunecă troleiul troleibuzelor. Munca lor începe în felul următor:

— Vasileee, cleștele!
— Îl are grupa a doua de după colț!
— Aoleu! Înseamnă să cobor.
— Nu cobori! Strigă-i să ți-l aducă.
— Goreee! Cleșteleee, Goreee!... N-auzi Goreee?

— Aud bre! Dar cleștele nu-i la mine! Îl are Fanache de la grupa a treia. Las' că-l strig eu pe State să-l strige pe Fanache să-i spună că l-ai strigat să-ți aducă cleștele! Stateee!...

— Stateee! Cleșteleee!
— „Teles“! Fanacheee! Cleșteleee!
— Gata! 'Teles! Miticăăă! Cleșteleee! Auzi?

— Eeee!
— Vasileee! Gore zice că Fanache n-are cleșteleee! Așa că State strigă de pomană! S-audeee?

Mai e vorbă că se-aude! Ies în balcon. În mînă țin un clește. Iau cuvîntul:

— Tovarăși! 'Dragi tovarăși, luați cleștele meu. Vă rog! Vă implor! Vă cad în genunchi...

— Lăsați!...
— Nu, că oricum nu mă mai țin pe picioare... Serviți cleștele meu... E clește

pentru jăratec, dar merge. Vă implor! Renunțați să mai reparați sirma! Prefer să merg dimineața pe jos la serviciu.

— Vorbește din somn, bietul de el...
— Aș vrea să vorbesc din somn, dar nu pot. Somnul mi l-a furat cleștele, Fanache, Vasile... se-audeee?

Și s-a făcut liniște. Și am adormit. Pînă cînd?...

— Tachee! Răstorni iaurtul, măăă! Vezi cum îl descarci!

În vis mi-a apărut, așa, deodată o cireadă. Cineva mulgea vacile și vedeam cum în căldare curg borcane cu iaurt!

Acum visam că cineva mulgea aceeași cireadă, dar în căldare curgeau bonuri cu caimac.

— Laptelee! Nea Traianee! Sticlele!
...Apoi un taur furios, din cireadă, s-a repezit spre mine. Am țîșnit din pat și m-am trezit în balcon.

În dreptul „Alimentarei“ de la parter se descărcau sticlele cu lapte.

— Tovarăși, dragi tovarăși, iubiți tovarăși! Fie-vă milă de mine... Abia am scăpat din clește...

— Nene, mi se pare că din altă parte ai scăpat. Vorbești fără șir.

— Nu, tovarăși! Am scăpat din clește și am intrat în iaurt!... M-a trezit iaurtul vostru... Vă rog, abia mă țin pe picioare.

— Anemie! De ce nu faci o cură de lapte? Nu-l vezi? Îl ai chiar aici, aproape...

— Prea aproape! Nu numai că-l văd, dar îl și aud... Strada mea e unică. Pe celelalte străzi, laptele se bea, nu se aude...

Și s-a făcut liniște. Și am adormit.

— Nea Tituică!... La centrul ăsta lăsăm o sută sau două sute de blocuri de gheață?

— Două sute, breee! E centru mare! Se audeee?

— Nea Tituică!... Dă camionul mai la dreapta și nu ambala motorul că-mi topești gheața... Așa... un bloc, două, zece, cincizeci...

— Numără mai tare, bre, că n-aud din cauza motorului...

— Șaptezeci... și cinci... Am răgușit!

În vis se făcea că mă aflu la Polul Nord, călare pe un iceberg și că descărcam pinguini dintr-un camion...

— O sută... doisprezece... O sută șaptezecizece... Hei, motorul, nea Tituică!

...Un pinguin cu numele de Tituică și cu carburator în coadă m-a izbit cu ciocul în frunte. Am zbughit-o speriat de pe iceberg și m-am oprit în balcon... Peste drum se descărca gheața.

— Nea Tituică, am scîncit eu, te rog, te implor!

— Nu se poate, tovarășe! Îmi strigă nea Tituică de jos. Știu unde bați! Eu nu fac familiarism. Vrei gheață, poștește jos! Sus nu aduc...

— Tovarășe...

— Lasă-mă, dom'le, în pace! Nu face scandal. Trezești toată strada...

— Are dreptate! Are dreptate!

Îmi rotesc privirile în jur. Zăresc la ferestre figuri cu ochi cîrpiți de somn. Vecinii cată spre mine:

— Așa e!... Din cauza dumatile n-am închis ochii toată noaptea! Scandalagiule!

— Pînă la miezul nopții — se răstește altul, fixîndu-mă cu degetul — te-ai certat cu trecătorii și i-ai amenințat cu cleștele...

— La ora două ai apărut din nou în balcon să cauți iaurt și lapte. Dacă ți-e foame, mîncă în timpul zilei.

— Și-acum îți trebuie gheață! Auzi gusturi! L-au cuprins căldurile la miezul nopții!

...Mă doare capul. O trezesc pe nevastă-mea să-mi aducă o pungă cu gheață... De jos răzbat strigăte:

— Nea Tituică! Terminat! Descărcați gheața!

Stau la fereastră și respir aer proaspăt. La celelalte 40 de ferestre ale blocului, 40 de capete adormite și înfășurate în comprese reci, respiră și ele aer curat.

Sau poate nu respiră. Blagoslovesc!

I. AVIAN

CUSURGIU

— Daji-mi o condică de reclamații!!!
— E la casă...
— Alta, că pe aia am terminat-o!...

Desen de RIK AUERBACH

SOLUȚIE

Deschid zadarnic geamul și ușa de la baie
Ca să provoc o undă firavă de curent.
Căldura lipicioasă se-nvîrte indolent,
Rostogolindu-și masa fierbinte prin odaie.

În mînă și stiloul îl simt incandescent,
Cămașa îmi aprinde pe umeri o văpaie
Și ca să scap de-această cumplită vilvâtaie
O scot, riscînd desigur să par cam indecent.

De dușuri, înghețată, sirop, răcoritoare
Cu care mi-alin focul pentru-a-l stîrni mai tare
Declar că niciodată nu vreau să mă auz.

Am să rezolv problema pe cale cerebrală,
Citînd în atmosfera aceasta tropicală
„Călătoria unui român la Polul Sud“.

MIRCEA PAVELESCU

ale transportului

FĂRĂ CUVINTE

Brăila-București, în 18 zile

Tovarășul Florea Ispir din comuna „30 Decembrie”, raionul N. Bălcescu, a depus la Stația CFR Brăila trei colete cu destinația: Paraschiv Apostol, str. Tunetului nr. 3, raionul N. Bălcescu, București.

Dar, din vina unor magazineri din stația Brăila, cele trei colete au parcurs distanța de la magazia gării Brăila pînă la domiciliul destinatarului din București, în... 18 zile.

Pentru această călătorie îndelungată a coletelor, magazinerii Mihăilă Stan, Ionescu Traian și Anuțoiu Petrache au primit următorul colet cu sancțiuni: „mustrare cu avertisment”, „reducerea sporului de vechime pe 15 zile” și „ștergerea de la premiere” pe luna respectivă.

N-duce anul, ce aduc ... 18 zile de întârziere.

Taxator... ne-taxator

Taxatorul Ambruș Gyarfaș de pe autobuzul 51712 Bv. al Autobazei T.A. Sfîntu-Gheorghe, a fost găsit transportînd călători fără bilete.

Într-o zi a fost găsit, pe traseul Odorhei-Baraolt-Sft. Gheorghe, cu 6 călători care nu aveau bilete.

Motivarea taxatorului: că, pe respectivii călători, „n-a avut timp” să-i taxeze.

Dar să-i... transporte fără bilete, a avut timp!

Cu o zi înainte fusese găsit, pe traseul Brețcu—Tg. Secuiesc—Sft. Gheorghe, cu 7 călători care nu aveau bilete.

Motivarea taxatorului: Că i-ar fi fost... teamă să taxeze, deoarece — printre călători — se afla și un om... slab la minte! Iar taxatorul... minte, dar nu slab!

Mecanici de viță

Delegatul unei întreprinderi a obținut de la Autobaza IRTA Arad trei autocamioane spre a transporta din regiunea Banat în regiunea Dobrogea o însemnată cantitate de portaltoaie de viță.

După încărcarea mărfii, s-a constatat la unul dintre camioane o defecțiune. Mecanicii Știrbu și Vincler de la autobază au remediat-o. Ca o răsplată din partea întreprinderii sale, delegatul le-a dăruit celor doi mecanici câte 20 de portaltoaie. Și pentru că, din cauza întâmplării cu defecțiunea, plecarea autocamionului a fost amînată pe a doua zi, delegatul i-a rugat pe cei doi mecanici să adăpostească autocamionul, în garaj, pînă la ziua și să incuie garajul ca să nu umble nimeni la viță.

Și, n-a umblat... nimeni. Au umblat numai cei doi mecanici care au... (scuzați expresia!)... au furat vreo 200—300 de portaltoaie. Dar, pe cînd voiau să iasă pe poartă cu vița, i-a prins paznicul.

Sesizată despre acest fapt, IRTA Banat a răspuns „Urzicii” că a cerut pedepsirea celor doi mecanici cu retrogradarea din funcție (și din salariu) pe timp de două luni. Faptul a stîrnit desigur comentarii între salariații Autobazei Arad:

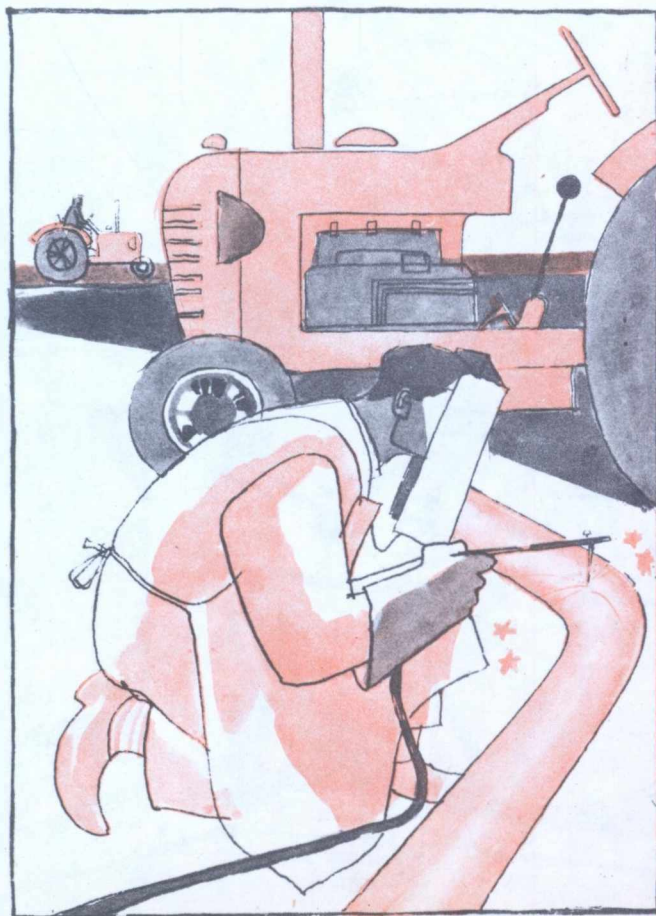
— Pricepi cum devine? Pentru că au încercat să... sustragă marfă, urmează să fie... sus-trași la răspundere.

— Dar de ce s-a cerut să fie sancționați cu... retrogradarea?

— Pentru că salariații care fură sînt niște oameni înapoiați, adică niște retrograzi. Și fiind retrograzi, sînt... retrogradați.

C. CRISTACHE

An de an tot mai mulți tineri sînt antrenați în diferite activități artistice-culturale.

Desen de D. NEGREA

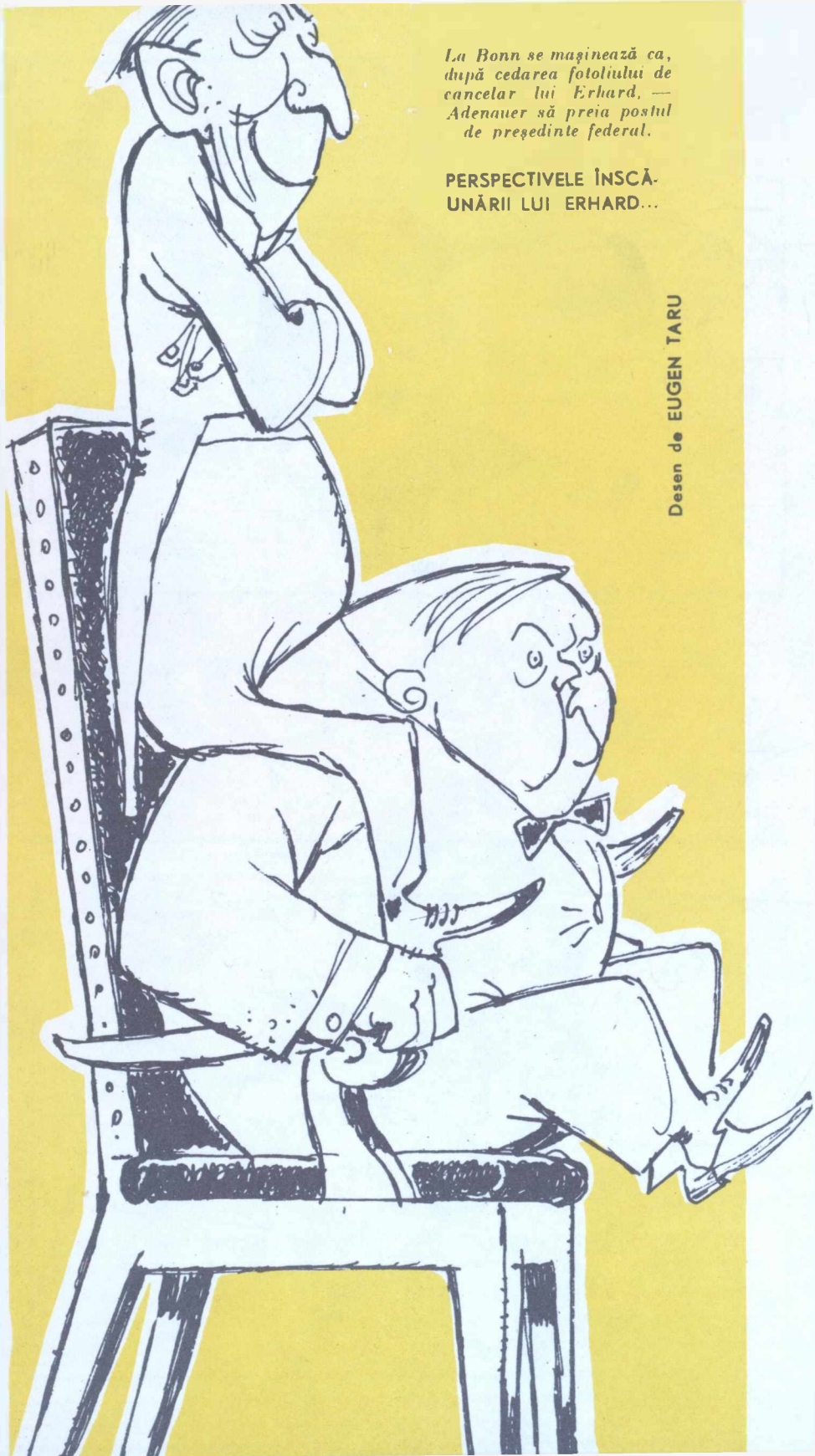
Scapără scînteii din mîini și din picioare..

La Bonn se măginează că,
după cedarea fotoliului de
cancelar lui Erhard, —
Adenauer să preia postul
de președinte federal.

PERSPECTIVELE ÎNSCĂ-
UNĂRII LUI ERHARD...

Desen de EUGEN TARU

DIN ZONA DOLARULUI

Educație

Mergînd care încotro
Sau gonind înspre metro,
Doi vecini de bloc, mai ieri,
S-au oprit doar un minut
Ca să schimbe un salut
Și vreo cîteva păreri.

— Mister Smith, îți spun jenat,
Ai o „poamă“ de băiat
Ce te face de rușine;
După ce că tam-nesam
Mi-a făcut cioburi un geam
A și tras un glonț în mine!
— Ca să vezi, ce derbedeu!
Sper că nu ești rău rănit?
— Nu, că nu m-a nimerit.
— Atunci... nu-i băiatul meu!

D. DINU
Ploiești

REGINELE BÎRFEI

de SERGIU BRAND

În sfîrșit, birfa are și ea un cap încoronat. Și nu unul, ci două. Două regine care își dispută invidiatul regat al calomniei și al insinuării, al adăvărului spus pe jumătate și al minciunii integrale.

Delimitat geografic, acest domeniu se găsește la Hollywood. Acolo, printre stele mai mult sau mai puțin strălucitoare, între decoruri și aparate de filmat se strecoară cele două regine. Se uită pe geamul cabinei, gonite de acolo folosesc gaura cheii, se tirăsc printre mesele barurilor și restaurantelor, prind o șoaptă de aci pe care o lansează dincolo, se strecoară ca lipitorile în viața omului, cercetează locuințele. Noaptea o folosesc pentru a pîndi intrările vilelor. Cine a venit, de ce a venit, unde a plecat? Așa se naște, din murdărie ridicată la rangul de informație, articolul. Îl așteaptă 130 de ziare la care scrie regina numărul 1 a birfei, Hedda Hopper. Și alte 70 de gazete unde publică regina numărul 2, Luella Pearson.

De aceea, vedete și viitoare vedete, producători și regizori, cu toții caută să obțină grațiile celor două regine.

Există un mijloc sigur pentru succes. În fața Heddei să bîrfești pe Luella, și invers. Căci cele două regine sînt dușmane neimpăcate. De un sfert de veac, de cînd improașcă venin, datează această ură. Legile concurenței își spun cuvîntul și în materie de murdărie morală.

Pearson era protejată lui Hearst, care în afară de rege al ziarelor se visa și producător de filme. Visul se numea Marion Davis, o artistă care trebuia neapărat lansată (dolarii fabrică talent, artă etc.) Davis nu a fost atunci lansată, în schimb s-a născut un film genial, numit „Cetățeanul Ka-

INTRE BOXERII PROFESIONIȘTI

— Tu ai mincat ceva azi?...
— Da: bătaie..

Desen de GROSU MIHAIL

Hedda Hopper, care vrea să dovedească că ea și numai ea, Hedda, este regina necontestată a birfei la Hollywood.

Fără a ne amesteca în această dispută care face parte din cronică hollywoodiană, ca și divorțul lui Liz Taylor sau calitățile de mascul ale soțului vedetei Jeane Mansfield, ne permitem a releva un singur fapt.

Luella a scris o dată în cele 70 de ziare care îi publică articolele și informațiile că scriitorul X pregătește ecranizarea unuia din romanele sale. Urmas ncutățile de rigoare asupra muncii de creație a autorului, în versiunea Pearson, adică numărul

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Pacifistul Adenauer!

Mult și-au bătut capul fasciștii din organizația „American Legion” să hotărască cine-i cel mai teribil pacifist din lume. Și l-au aflat: pacifistul e Adenauer. Fericiți de descoperire, pacifiștii fasciști au decernat pacifistului cancelar distincția „Medalia de aur a păcii”.

Dacă se trezeau cu douăzeci de ani în urmă, sigur că „Medalia de aur a păcii” o primea pacifistul... Hitler!

S-au desființat gratiile!

Până deunăzi, cetățenii sud-africani care nu erau în grațiile guvernului stăteau după gratii. A căzut legea asta! Cetățenii nu vor mai sta după gratii. În acest scop, s-au amenajat la Johannesburg închisorii fără gratii. Stă omul la pușcărie și privește pe fereastră ca din tren. Pe pervaz scrie: „Nu vă aplecați în afară”. Cine se apleacă, primește un glonț în cap.

Autoritățile susțin că, pentru a da orașului aspect civilizată, au scos gratiile și le-au trimis la topit. Ce se va face din ele, deocamdată nu știm. A, ba da, știm: cătușe...

Păzea, că te amenință cu libertatea

Legile elvețiene asigură libertatea de a face grevă. Tot cetățeanul, dacă-i dă prin cap să facă grevă, o face. Într-o zi, le-a venit s-o facă muncitorilor din construcții. Și au făcut-o. Dar, ne face cunoscut ziarul „Voix ouvrière”, nici patronii nu s-au lăsat mai prejos. Nu, ei n-au făcut grevă. Au făcut un fel de înțelegere, cum că tot patronul se angajează să nu angajeze în serviciu un grevist, pe care alt patron l-a dat afară. Atita tot. O măsură sigură, prin care, în ciuda marilor libertăți asigurate prin sfânta constituție, numărul greviștilor a scăzut.

În schimb, numărul șomerilor a crescut!

Miracolul portofelelor

Hoții de buzunare își au și ei recordurile lor. Recordul recordurilor a fost înregistrat la Roma, cu prilejul unui ceremonial care a avut loc la biserica „Sf. Petru”. După cum arată ziarul „Libération”, din buzunarele participanților la ceremonialul religios au fost sustrate în total... 500 (cinci sute) portofele.

Unii spun că aici a operat o bandă de hoți, alții că unul singur, alții spun că a operat un autor de filme polițiste, alții că a operat o bandă de autori. Părerile sînt împărțite. La ora actuală, fiecare are câte o părere.

Dar nu mai are fiecare câte un portofel.

Ptg.

noutăți senzaționale din cetatea fiului. Hedda și Luella știu tot, spun tot, nimic nu se petrece la Hollywood fără știrea celor două regine. Suta lor nu e compusă din curteni galanți, ca-n poveștile fabricate pe peliculă, ci din oameni practici. Portari, cameriste, telefoniste, frizeri, diferiți slujbași ai caselor de filme, medicii vedetelor, o întreagă armată de spioni și spioane care furnizează atita murdărie că ar putea umple lăzile de gunoi ale Americii de la New York la San Francisco. Și veninul curge mereu răspindit în milioane de exemplare, pătrunzînd peste tot, în minți și în suflete. Iar atunci cînd e în cantitate prea mare omoară (vezi cazul tragic al Marylinei Monroe).

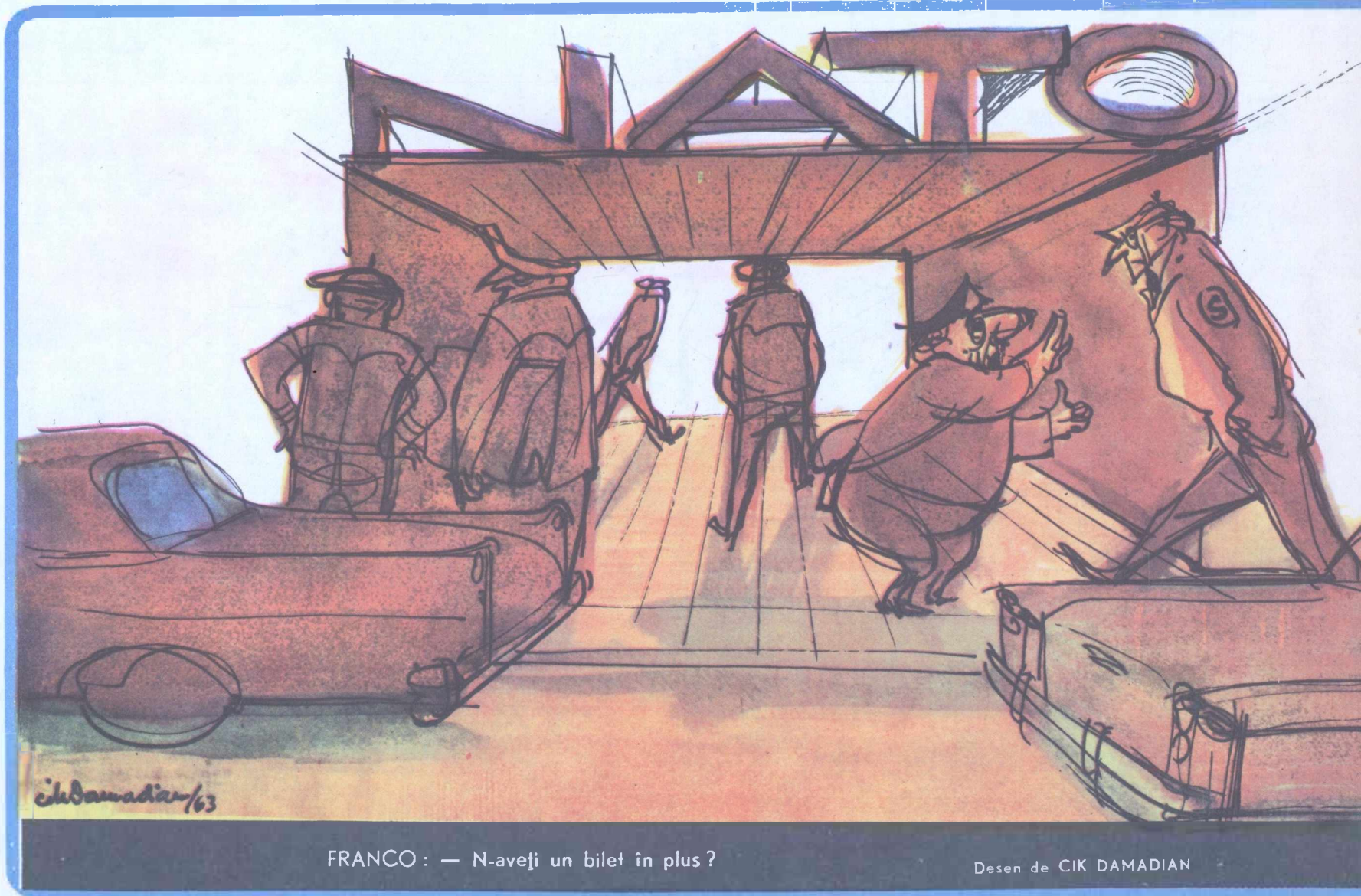
Pe Hedda Hopper „a fabricat-o” Metro Goldwin Mayer, care vroia să aibă și el propria sa uzină de venin (proportțiile sînt industriale).

De 25 de ani reginele se înfruntă zi de zi pe lungimea a două coloane. Iar de curînd a fost oferită cititorilor din Statele Unite o porție concentrată de venin în 300 de pagini. „Povește Luella” este titlul cărții menite să dovedească că autoarea ei este regina necontestată a birfei „în ciuda Heddei și a tuturor pălăriilor ei”, după cum se spune în introducerea.

Hedda a primit provocarea. În vitrinele librăriilor americane poate fi găsită acum și cartea intitulată, culmea ironiei, „Numai adevăr și nimic în afară de adevăr”. Autoarea:

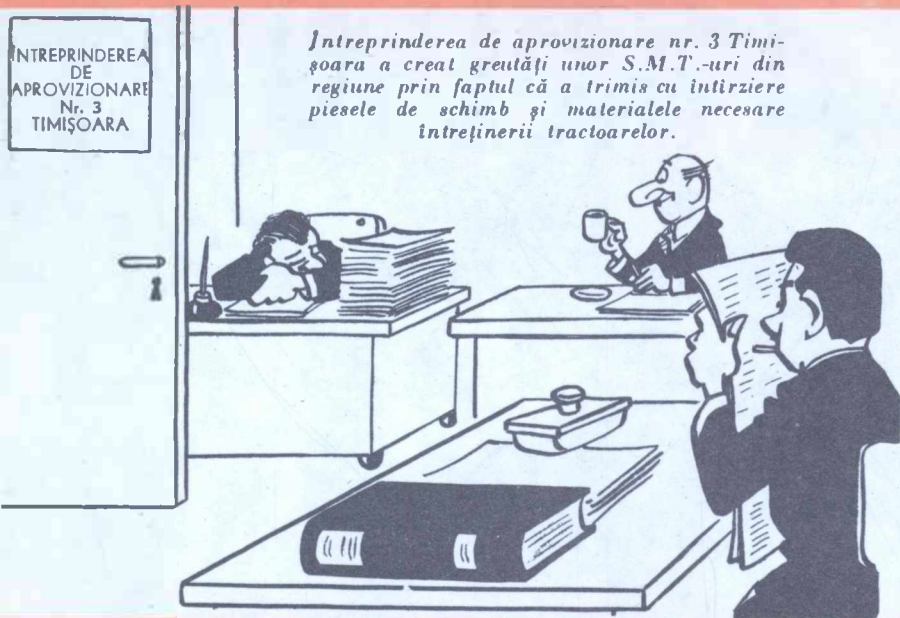
ani) etc. Interpreta principală urma să fie Dolores del Rio. Filmul nu a fost niciodată realizat. De ce? Scriitorul murise cu 10 ani înainte de publicarea știrii. Punct înscris în favoarea Luellei, furnizoare de noutăți cinematografice și de pe lumea cealaltă.

Meciul continuă. Veninul curge în valuri care ar putea face geloși toți șerpicii din America. Avea dreptate Belzebut, din cunoscuta fabulă a lui Crilov. Hotărîse ca în fruntea parăzii în iad să nu defileze bietul șarpe care poartă mușca cel mult un om, ci calomniatorul. El împrășcă veninul pe o rază foarte mare.

FRANCO: — N-aveți un bilet în plus?

Desen de CIK DAMADIAN

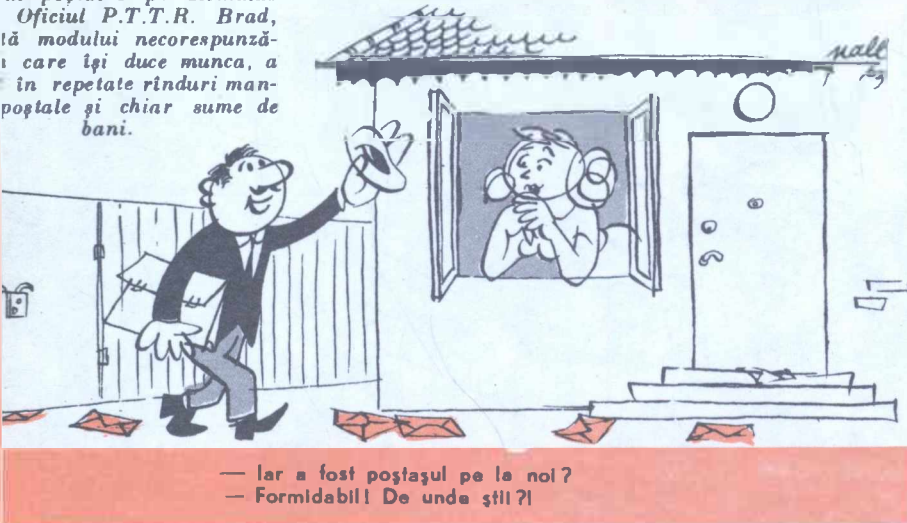

Intreprinderea de aprovizionare nr. 3 Timișoara a creat greutăți unor S.M.T.-uri din regiune prin faptul că a trimis cu întârziere piesele de schimb și materialele necesare întreținerii tractoarelor.

„Piese” de... schimbat

ul poștal Popa Romulus
Oficiul P.T.T.R. Brad,
tă modului necorespunzător
care își duce munca, a
în repetate rânduri man-
poștale și chiar sume de
bani.

Desen de T. PALL

— Iar a fost poștașul pe la noi?
— Formidabil! De unde știi?!

Metamorfoze

de ȘTEFAN TITA

Cîndva, în urbea Romei, vestitul bard Ovidiu,
Nemînuind stiloul cu virful de iridiu,
Cîi pana lui străveche, umplea sute de pagini
Scriind „Metamorfoze” în splendide imagini...
De-atunci trecură secolii, iar viața în mișcare
Mereu metamorfoze a scris, fără curmare.
Desigur, de-am străbate o lungă traiectorie,
Puzderie de exemple găsi-vom prin istorie...
Dar noi nu vom pătrunde în depărtări sihastre
Cîi vom culege fapte din pomul vieții noastre.
Să ne-amintim de-o apă sprinteră și adîncă:
Nenumărate plute ea le zdrobea de stîncă
Atunci cînd, minioasă, se revărsa din vatră.
Azi, stăpînită, mușcă zăbala grea de piatră...
Prin despletite fire, năvalnic-a-i putere
Pulsează zi și noapte ca sîngele-n artere:
Bat inimi de motoare și strălucesc feeric
Desferecate locuri din mil de întuneric!
Sau, v-amintiți pămîntul cu tatuaj de haturi?
Curat este ca roua! Privești și nu te sature
Cum turme de tractoare pe pieptul lui se plimbă,
Cum oameni, mii de oameni, sub ochii tăi se schimbă...
Metamorfoze, iată: se iscă-n orice clipă:
Se naște o idee! Preluată de echipă,
În flăcări și dîrzenie încet devine faptă
Și îmblînzește fierul și munții îi îndreaptă...
Priviți belșugul slovei! Cu-nvăpăiat răsuflet
Neîncetat ajunge merindă pentru suflet...
Hai, ascultați cum sună din fluier și naiuri
O fermecată doină pe depărtate plaiuri.
Și cum străine inimi ținute ca-ntr-un clește
Devin deodată calde, zvicnind prietenește...
Căci orișunde-n lume mult prețuită e
Prin cîntec și unelte azi marca R.P.R.!
Aezi de orice vîrstă, urmași ai lui Ovidiu,
Mai strînși pe lingă viață, cu pana de iridiu
Așterneți peste file în versuri și în proză
Minunea fărîi mele! A-ei metamorfoză!
Și-n tot ce veși compune, sînt sigur, pana voastră
Se metamorfozează! Devine mai măiastră!

AL. VIANU

Puțini soți se pot lăuda că, după zece ani de căsătorie, sentimentele și cavalerismul față de consoartă sînt la fel de vii ca în luna de miere. Puțini se pot lăuda, și printre aceștia puțini mă aflu și eu. Unii dintre prietenii mei au afirmat că sînt un rău exemplu pentru soțiile lor, că sînt un caz rar, un caz patologic!

— Auzi dumneata! După zece ani să mai țină minte ziua ei de naștere!

— C-o ține minte, îl privește, dar îi mai și aduce mici atenții!

— Mici? sare un alt amic. Un aragaz cu patru ochiuri și butelie e o atenție mică?

— Aragaz? Butelie? Patru ochiuri? Mă, tu sapi la temelia căsniciilor noastre!

Și au plecat îmbufnați ca după o lună să aflu că fiecare a cumpărat cite o asemenea mică atenție!

Vă mărturisesc deschis, a fost pentru întia oară cînd am regretat cadoul oferit. O să aflați îndată și motivul. Două săptămîni mai tîrziu, soția mă anunță:

— Bărbate, s-a golit butelia.

— Să fie într-un ceas bun!
— Dacă s-ar putea aș vrea să fie în mai puțin de un ceas că, uite, stau cu prînzul pe aragazul stins.

Nimic mai simplu. La Slobozia, din regiunea București, centrul de distribuție a buteliilor se află la zece pași de casa mea. Iau butelia, ajung și, în zece minute, iată-mă în fața gestionarului:

— O butelie, te rog. Poftim banii.

— Atît? face el. Banii și gata?...

— Și butelia goală, — adaug eu.

— Și? Atît? face un necunoscut de lingă gestionar. Banii, butelia și gata! Hai?

— Dar ce mai e nevoie? întreb eu nelămurit.

Gestionarul zîmbește amuzat. Cel de lingă gestionar, să-i spunem pe scurt Necunoscutul, nu zîmbește. Rîde. Hohotește.

— Ce ai, omule? fac eu. De ce rîzi? N-am spus nici o glumă.

— Ha, ha, ha! se înecă el! Auziți, oameni buni! N-a spus nici o glumă! Păi, Mircea Crișan și Tomazian sînt fleac pe lingă dumneata!...

N-a spus nici o glumă! Aduce bani, butelie goală, vrea în schimb una plină și n-a spus nici o glumă! Dar ești grozav! Pe onoarea mea! Deseară avem spectacol de anatori, faci dumneata prezentarea?

— Tovarășe, eu vreau butelie!

— Toți pe care îi vezi aici vor butelii. Nici unul nu vrea pandișpan.

— Tovarășe, eu n-am chef de vorbă. Mă așteaptă nevasta.

— Pe toți care îi vezi aici îi așteaptă nevestele. Pe nici unul nu-l așteaptă...

— Atunci, dați-mi butelia...

Între timp, omul s-a mai domolit din accesul de ris:

— Care va să zică, dai banii, o butelie goală și cu asta basta!

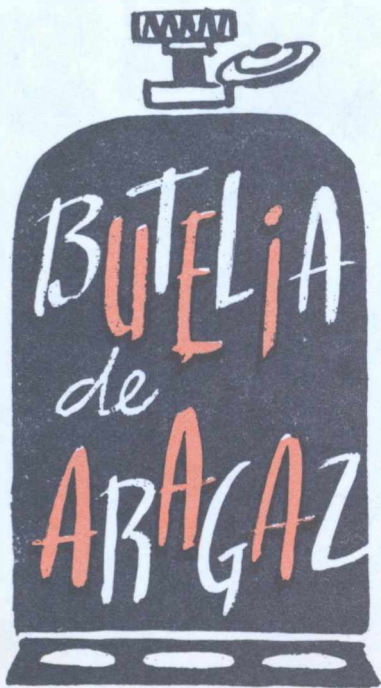
— Da...

Și iar așterne-te pe ris. Îl privește năuc și bolborosesc:

— Țsta, pesemne, în loc de ceai a băut de dimineață gaz hilariant, săracul de el...

— Săracu' de dumneata, nu de el! aud o voce lingă mine.

— De ce săracu' de mine? mă mir eu...

— De ce plîngi?
— Mi-a spus meșterul să mă ocup de problema șpanului și n-are cin' să-mi sufle...

Desen de N. CLAUDIU

— Uite ce, tovarășe, mi se adresează gestionarul — dumneata ești din Slobozia?

— Din.

— Păi atunci? Dacă poștești butelie, de ce nu prezinți chitanța de la ADAS?

— Mă rog?

— A.D.A.S....

— Ce-i cu ADAS?

— Cum ce-i cu ADAS? se răstește Necunoscutul. ADAS-ul este instituția care face asigurări.

— Mă rog, dar eu am venit pentru butelie.

— Și eu pentru asigurări! Nu te-asiguri, n-ai butelie. Nu-ți dai seama că ești egoist?

— De ce?

— Te gîndești numai la dumneata! Să ai butelie! Dar Ia noi nu te gîndești! O asigurare acolo, pentru butelie, ca să ne pice și nouă o primă...

— O să mă asigur altă dată!

— Tot altă dată o să iei și butelie, mă „asigură“ Necunoscutul, despre care am aflat între timp că e agent de asigurări. Nu plătești la ADAS,

măninci mîncare rece. Vrei hrană caldă, faci asigurare... Fără poliță nu funcționează aragazul. Altul la rînd...

— O butelie.

— Asigurarea?

— Am făcut-o, nu ții minte?

— Țin minte. Chitanța.

— Am uitat-o acasă...

— Ai uitat-o, să fii sănătos.

— Și cu butelia cum rămîne?

— Rămîne goală. Am mai trimis eu și pe alți mulți acasă.

— Locuiesc la 12 kilometri de pîrtare de aici...

— Și ce-i de vină ADAS-ul? Pleci cu autobuzul, iei chitanța, te reîntorci cu autobuzul, arăți chitanța, plătești, încarci butelia și la revedere...

— Bine, dar la reîntoarcere...

— Nu la reîntoarcere, la revedere...

Și agentul i-a spus la revedere.

Pe cînd o să spunem noi la revedere unor asemenea procedee? Păi ce? Mîncarea caldă fără chitanță ADAS n-are gust?

METODA convîngerii

Înainte vreme atîrnau nuiiele în antreu, iar cureaua de la pantaloni avea — între altele — și o funcție didactică. Între timp, aceasta a mai pierdut din importanță — nu prin inventarea bretelelor, ci prin introducerea unor metode avansate în educația copiilor de vîrstă preșcolară.

Astăzi folosim metoda convîngerii. Ea este o metodă dificilă, dar roadele-i sînt uimitoare.

Vreau să vă povestesc cum s-a spart geamul. Adică el l-a spart și a fost primul geam din viața acestui copil. Ce să ne mirăm că sticla spartă a zîngănit ca un sunet fatal pe pietrele din curtea noastră! Pînă atunci noi nu spărasem nimic, în afară de cana albastră de cafea.

Cioburile au rămas în curte și portăreasa călca desculță pe ele. Acest fapt întuneca și mai mult atmosfera.

— Dumnezeule, doamne! strigă portăreasa, trebuie să ai grijă acum și de copiii străini!

Atunci ne-am dat seama de necesitatea de a interveni.

Pînă atunci trăisem o viață liniștită, deoarece în întîmplarea cu cana albastră a trebuit să ținem seama de faptul că ea avusese și așa o crăpătură la toartă. Dar acum intervenea, cum se spune adesea — însăși viața.

Deci, am început acea memorabilă discuție în legătură cu geamul spart — cu o întrebare.

— Cine ești tu?

— Eu sînt un copil! — a răspuns el.

Așupra acestui punct nu aveam nici un fel de îndoieli.

— Ei vezi, i-am spus, și eu am fost o dată copil... Dar oare știi tu că și eu am fost copil odată?

— Ai fost un copil frumos sau unul urît?

— Stai, l-am întrerupt — nu mai vorbi atîta. Nu despre asta-i vorba acum. Bineînțeles că am fost un copil frumos... Dar să nu ne oprim la asta! Am de vorbit cu tine lucruri serioase. Ai noroc că trăiești în vremurile noastre noi, în care se vorbește cu copiii. Cumine n-a stat nimeni de vorbă; eu am avut un tată care purta curea...

Se interesă dacă fusese o curea militară.

— Nu, i-am spus eu, o curea civilă, dar nu despre asta-i vorba... Sigur că era o curea de civil. Eu ți-o spun numai ca să înțelegi că astăzi ne purtăm altfel cu copiii. Aveți astăzi o viață cum n-a mai fost. Căci viitorul vă așteaptă... Dar cum ți-a trecut prin minte că aș fi putut fi un copil urît?

— Păi nici n-am crezut asta, a răspuns el, mie îmi plăci.

— Ei, vezi — am continuat conștient de scopul pe care-l urmăream — lucrurile stau astfel: noi vă educăm astăzi prin convîngere și voi nu știți să prețuiți acest lucru. Copiii au astăzi drepturi la care nici nu se putea visa înainte. Noi vorbim cu tine ca și cum am vorbi cu un om mare, îți explicăm totul pămîntește, cu dragoste...

Nu te tot fîlții, pentru dumnezeu! Stai drept cînd vorbesc cu tine!

— Da, spuse el supus.

— Ei vezi, am continuat eu, ce-am avut azi la prînz?

Avusesem chiftele de cartofi.

— Așa, am aprobat eu, chiftele de cartofi; și o spui ca și cum ar fi așa, ceva, un lucru oarecare, un nimic. Dar știi tu ce înseamnă să ai chiftele de cartofi?

— Eu... spuse el, să vezi... tăticle...

— Nu mă întrerupe, l-am repezit de astă dată. Ai noroc că te-ai născut acum 5 ani. Dacă te-ai fi născut pe vremuri, s-ar fi întîmplat cu totul altfel... Azi vrem să te educăm prin metoda convîngerii. Dar cum ți-a dat în gînd că aș fi putut fi un copil urît?

— Tăticle, începu el iarăși foarte amărît...

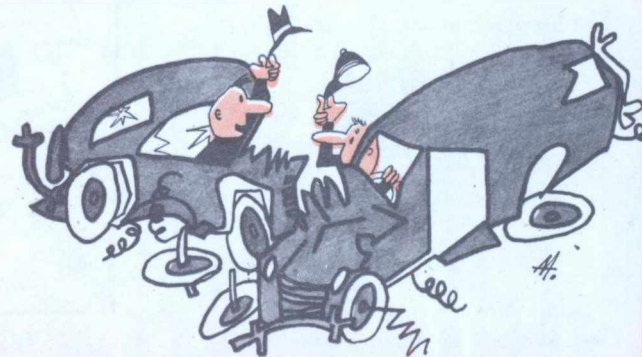
— Ce e? Ce vrei?

— Tăticle, spuse el, n-ai putea azi, în mod cu totul excepțional, să-mi dai o palmă? Știi, sînt foarte grăbit — ne jucăm de-a garajul...

Metoda convîngerii este foarte importantă în educație. Dar are bineînțeles și părțile ei negative. Ea trebuie folosită — de altfel ca totul în viață — la locul și la timpul potrivit, cu măsură!

Traducere de LIA RAUSER

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Chevrolet?...
— Cabernet III

ANECDOTE CLASICE

Madame de Maintenon mărturisea revoltată într-una din scrisorile sale: „Țăranii se roagă pentru sănătatea mea și a regelui ori de câte ori se ivesc epidemii printre vite“.

*
* *

Poetul Malherbe lua masa într-o zi la arhiepiscopul de Rouen. Nici nu termină bine masa și adormi. Prelatul care trebuia să meargă la oficierea slujbei îl invită și pe Malherbe.

— Scutește-mă, te rog — răspunse poetul. Dormeam foarte bine și fără asta.

*
* *

Edmund Spenser, poet din timpul reginei Elisabeta, ajunsese într-o asemenea stare de sărăcie încât murea de foame. Conte de Essex îi trimise 20 de lire sterline în momentul când poetul era într-adevăr pe moarte.

— Luați acești bani — spuse Spenser. Eu voi fi mort de foame înainte să-mi pot cumpăra pîine.

*
* *

Imediat după primul război mondial, americanii invadaseră Parisul: mulți dintre ei voiau să-l vadă pe Anatole France. Acesta, plictisit, spuse secretarului său.

— E îngrozitor! Ce cred yankeii aceștia despre mine? Că sînt un viitor obiect de expus la muzeu?

— Din fericire nu sînteți, maestre, îi spuse secretarul. Altminteri, americanii v-ar fi cumpărat de mult.

*
* *

Un tînr debutant îi citea lui Voltaire o lucrare foarte slabă. După lectură, filozoful îi răspunse cu binecunoscuta-i ironie:

— Astfel de lucrări trebuie să scrii numai cînd ai să fii celebru. Pînă atunci n-ai voie să dai decît lucruri bune.

*
* *

Alexandre Dumas-tatăl întemeiasă o revistă satirică numită „Mușchetarul“ în care nu cruța pe nimeni. Articolul de fond începea într-o zi cu următoarele rînduri: „Comedia

Franceză crede poate că-i amuzantă?“ și continua arătînd că pe prima scenă a Franței se joacă numai piese plictisitoare, adevărate somnifere. Administratorul Comediei Franceze află însă de articolul trimis la tipografie — și în ziua cînd apărură articolul pe toate panourile Comediei Franceze se aflau afișele cu... piesele lui Dumas-tatăl.

Aristotel, întrebat de un oarecare literat care este criteriul după care judecă o carte bună, răspunse: — Consider bună o carte dacă autorul spune tot ce trebuie, dacă nu spune decît ce trebuie, și dacă spune totul cum trebuie.

*
* *

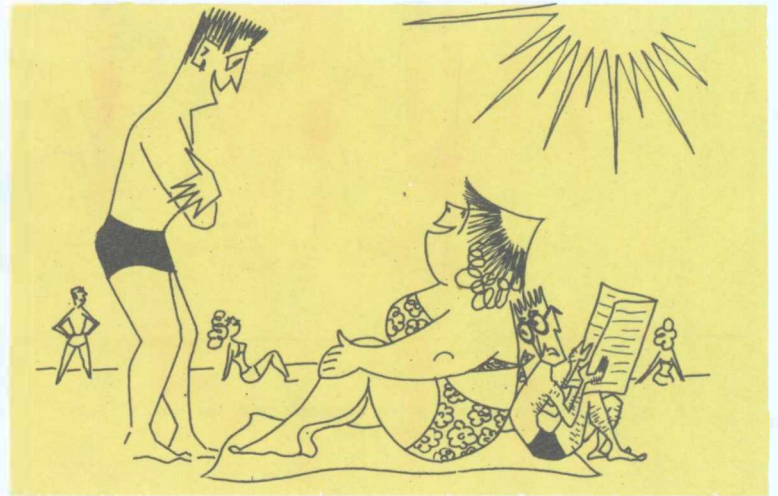
Întrebat de-o admiratoare cum își realizează operele, marele sculptor francez Rodin răspunse modest:

— Foarte simplu, doamnă. Iau un bloc de marmură și înlătur tot ce e de prisos.

— Spuneți-mi ce vă nemulțumește la costumul ăsta, dar să fiți scurți!

Desen de C. BRÎNDAȘU

— Singularică?

Desen de L. LIVADARU

— Ei bravo! Văd că revizuiți batoza...
— Daaa!... De azi dimineață a intrat mecanicul în ea și încă n-a leșit.

Desen de T. PALL

COMPARATIE

Unde omul se dezbracă
Iar vederea e opacă,
Unde iese, cù fiori,
Transpirația prin pori,
Unde ca să intri iei
Un bilet de patru lei,
Unde-s robinete, jghiaburi,
E — precis — baie de aburi.

Încăperile tot pline,
Care circulă pe șine,
Unde omul, transpirat,
Face baie... îmbrăcat,
Unde înspre stadioane
Stăm — ciorchine — în vagoane.
Atmosfera-i ca la baie
Însă se numesc tramvaie.

Între ele, în esență,
E o mică diferență:
În tramvai transpiri un pic,
În schimb prețul e mai mic,
Iar cu baia, vezi mata,
Nu se poate circula.

MICO-MAI

CANDOARE

de BENEDICT CROCUS

El ti declară cu-nfocare
Iubirea-aprinsă de curind,
Ea îl privește-intrebătoare...
(Cam ce salar o fi avînd?)

Îi spune versuri de amploare
În parc, pe-o bancă mai discretă,
Ea îi suride visătoare...
(O fi avînd motocicletă?)

Cînd ti aduce-nțtia floare,
Simbol amorului fidel,
Ea o primește-ascultătoare...
(Urmează oare și-un inel?)

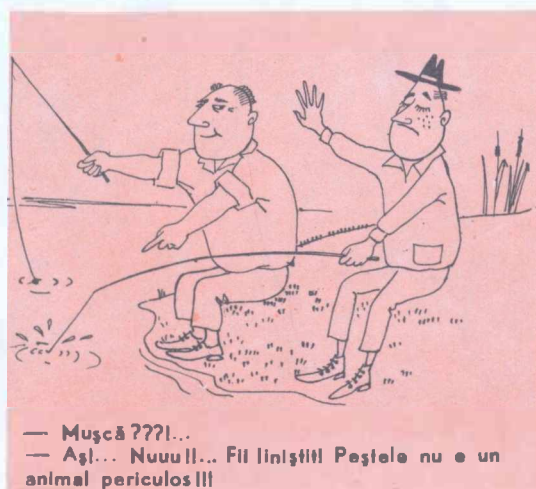
Îi spune „raza mea de soare“
Ce-n inimă te port ardent...
Ea pare că ti dă crezare...
(O fi avînd apartament?)

Dar cînd o-ntreabă cu mirare
Dece-i tăcută lîngă sine,
Ea îi răspunde cu candoare:
— Iubite, mă gîndesc la tine...

MICI PASIUNI

Desen de ȘT. MUNTEANU

— Mușcă ???!...
— Aș!... Nuuu!!... Fii liniștit! Peștele nu e un animal periculos!!!

Desen de N. GEORGESCU

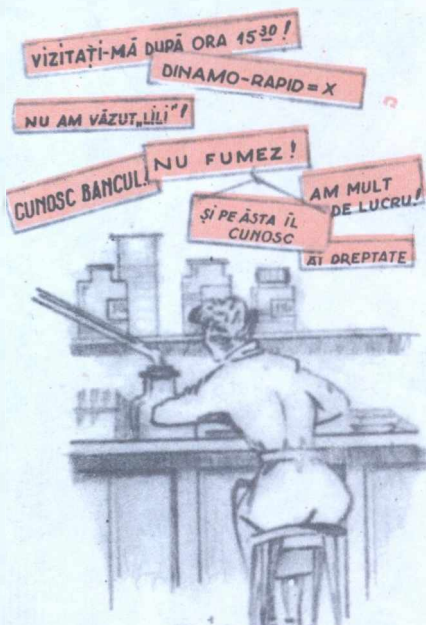

Stațiile de autobuz se mută foarte des.

— Hai să dăm un telefon la I.T.B. să aflăm mersul stațiilor pe ziua de azi!

Desen de I. ANTONESCU-CĂRABUȘ

CONTRA TAMPULUI PIERDUT

(Desen din gazeta de perete „Picătura de acid“ a Institutului de cercetări chimice — București)

Desen de FLORIN TOJAN
desenator tehnic

„PICĂTURA DE ACID“

ÎN VIZITĂ LA „URZICA“

(Spicuri din gazeta de perete a Institutului de cercetări chimice-București,

EPIGRAME

O documentare cil mai temeinică
în problemele de cercetare.

Făceți-vă cu grijă planul,
Documentați-vă pe temă.
Încît problemele la anul
Să nu mai fie o... problemă.

Mișcarea de inovații este destul de
slabă.

Se fac rapoarte și situații,
Mă rog, de toate cite se cer,
Cum că mișcarea de inovații
Se mișcă.

(Dar în marșarier)

MĂ FAC SCRIITOR

M-am hotărît să scriu o nuvelă
de mari proporții epice. În defi-
nitiv, dacă te gîndești bine, nu e
chiar atît de complicat. Întîi mi-am

adunat, ca să zic așa, strictul ne-
cesar. Am făcut rost de cîteva
topuri de hirtie velină (hirtia care
suge te enervează și-ți pierzi șirul
ideilor), am găsit cerneală albastră
ca cerul (stîrnește imaginația), iar
de la magazin am cumpărat un
stilou cu peniță fină, ca să scrie
cursiv și liniștitor.

Mai rămîne să mă așez la birou
(nu e de brad, dar merge), cu pachetul
de țigări „Favorit“ în stînga, cu
cafeaua (amară) în dreapta, cu sti-
loul în mîna dreaptă, cu „fruntea
de gînditor“ sprijinită în mîna
stîngă și... spor la treabă.

Stai, stai! veți protesta dumnea-
voastră pe bună dreptate. Dar su-
biectul, conflictul? Unde sînt, să
zicem, acțiunea gradată, punctul
culminant și deznodămîntul?

Un moment. Există. Aveți răbda-
re. Subiectul: „Lupta de la bufetul
nostru“, adică lupta dintre cei care
vin prin față și cei care respectă
ordinea. Am conflict? Am.

Acțiune gradată? Este. Dialog?
Berechet (va trebui numai cizelat).
Punct culminant? Asta e bună!
Păi, nu e culmea să te duci la bufet
la ora 10 și să pleci de-acolo la 11
sau chiar la 11 și jumătate?

Cum se vede, am de toate. În
consecință, nu-mi rămîne decît...
Un moment. De ce protestați! A,
da, deznodămîntul. Nu, n-am uitat,
dar deocamdată nu-l am la îndea-
mîna, însă sper că pînă voi trimite
nuvela îl voi avea. Și ca în orice
nuvelă ce se respectă, cu personaje
care se respectă, fiți siguri că nu-
vela va fi interesantă, captivantă și
că se va citi cu sufletul la gură.

urzica

ȘERIFUL: — Eu vă apăr! Jur pe barba mea!